

عنوان مقاله:

گیاه باستان شناسی و ضرورت شناخت آن در پژوهشهای باستان شناسی ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی باستان شناسی ایران (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

شهرزاد خمان - دانشجوی کارشناسی ارشد باستانشناسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

گیاه باستان شناسی (Archaeobotany) یکی از علوم میان رشته ای باستان شناسی و رشته ای تخصصی از باستان شناسی محیطی است که به بررسی بقایای گیاهی بدست آمده از محوطه های باستانی می پردازد. بطور معمول دلیل مطالعات گیاه باستان شناسی کشف گیاهان و موارد (Palaeoethnobotany) یعنی مطالعه فسیل دانه ها و جوانه های یافت شیده در محوطه های باستان شناسی می باشد. گیاه باستان شناسی ابتدا در اروپا در قرن 11 میلادی بعد از کشف بقایای گیاهان خشک شده در معابد مصر شروع شد. از آغاز بررسی های گیاه باستان شناسی جدید در دهه ی 1191 م، بقایای گیاهی بدست آمده از کاوش ها داده های مهمی را در مورد نحوه ی امرار معاش و ارتباط مردم با گیاهان در اختیار قرار داده است. همکاری گیاه شناسان، گیاه باستان شناسان و باستان شناسان سابقه ای صد ساله دارد. یک گیاه باستان شناس به مطالعه بر روی دانه هایی که از درون نمونه خاک های بدست آمده از محوطیه های باستان شناسی، تحقیق می کند. او با استفاده از مرجع نمونه دانه ها، راهنمای شناسایی و دانشی که در دانشگاه بدست آورده دانه ها را شناسایی می کند سپس اطلاعات را در بانک داده ها وارد کرده و با استفاده از اطلاعات باستان شناسی و زیست بوم شناسی موجود، آنها را مورد مطالعه قرار می دهد. دانه ها می توانند اطلاعاتی در مورد رژیم غذایی، شرایط محیطی، خرید و فروش و برخی دیگر از صیابع آن زمان در اختیار ما قرار دهند. در این مقاله ضمن معرفی دقیق شاخه گیاهباستانشناسی در بین روشهای جدید باستان شناسی، به صدماتی که مطالعات باستانشناسی ایران از عدم توجه به این موارد متحمل شده پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

باستان شناسی، باستانشناسی محیطی، گیاه باستانشناسی، بقایای گیاهی، محوطه های باستانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/370892>

